

AARMUS TEATERS
STUDIO

LEIF PETERSEN - DEN BLODRIGE ASKET

Strengt taget kommer det jo ikke nogen ved, hvordan Leif Petersen er i virkeligheden. Men vi vil jo allesammen gerne se dyret.

Også jeg. Selv om jeg, der har fået prædikat af at kende den Leif Petersen'ske fauna bedre end nogen, næsten er lige så uvidende som De.

Til trods for at jeg ved gennem mange års nær kontakt hvad han foretager sig: hvilke foreninger han er i bestyrelsen af, hvad der ærgrer ham, hvorfor han ikke kører i en satans stor vulgær Mercedes, men i et beskedent, rødmalet transportapparat,

så må jeg beskæmmet bøje hovedet og erkende, at jeg ikke ved ret meget mere, end at han er vild med håndbold.

Leif Petersen kan ikke let placeres, hverken privat eller i sit arbejde. Han holder sig uden for racet. Han vil ikke sættes i bås. Han er jo ikke nogen dramatisk realitets-journalist, som kæmper med den virkelige virkelighed omkring sig, sådan som en del andre nutidige gør og får påhæftet betegnelsen moderne dramatikere.

Leif Petersen er digter uden interesse for det litterære.

Hans gehør recorder mere virkelighedsnært end nogen anden den ejendommelige vellyd ved samspillet mellem sproget, adfærden og ejendommelighederne hos vor tids små mennesker. Men han udstiller dem ikke som dokumentfotografier. Han spænder deres virkelighed op for os på ramme, så percentligt, at ingen krølle på lærredet forstyrrer det

Leif Petersen'ske perspektiv. Digteren i dramatikeren hæver, som surrealist Salvador Dalí, krusdullerne 10 cm op over det daglige dødvande.

Leif Petersens situationer der ikke er værre end virkelighedens, forekommer så frygteligt onde, fordi han, modsat hvad der siges om ham, har megen medfølelse med de personer som må sprælle efter hans ordre. De svinger uden egentlig handlekraft i de snore, de er hængt op i. De sjokker alle rundt i en eller anden asocial elendighed, som er skabt af deres mangelfuldhed og set af Leif Petersen. De mangler evnen til at bryde ud. De cirkler omkring deres egen navle.

Leif Petersen er ikke uengageret. Tværtimod har han meget tilovers for sine personer: de dårligst stil-

Dagmar – jeg er frygtelig glad og taknemlig her på min store dag hvor jeg har fået plads på foreningen af musiske kunstners alderdomshjem

lede, som drømmer om det nærliggende, men for dem uopnåelige »de grønne plæner« de favoriserede, som drømmer om at bryde ud af samfundets uniform »et filmklippebord i den et-værelses« etc.

Men at denne metikuløse marionetstyrer får etikette af manglende holdning, skyldes formodentligt, at hans publikum hver for sig tvinges til at tage stilling til denne elendighedens overrumplende, skiftevis vittige, gnistrende, fantasifulde og bidende supersanselige dialog, som helt er Leif Petersens egen, og som mangler sidestykke her i landet. Asketens ventil.

Henning Ørnbak

LEIF PETERSENS FORFATTERSKAB

SKUESPIL

Kassemat 1964
Butikkens teater 1965
En kvinde er en straf 1965
Bidrag til Dronningmølle-revyen 1966 og 67
Bidrag til Fiol-revyen 1967
Prøv det selv og nyd det 1967
Elsk, elsk 1968
Livsens ondskab dramatisering 1969
Altung og et posthus 1969
Nu går den på Dagmar 1970

TV SPIL

Sig ja til livet 1968
Efteraber 1970
Ved du hvad du skulle? gifte dig med Tulle 1970
Kom sigøjner 1970 endnu ikke udsendt

Hertil kommer radiospil, filmmanuskripter og oversættelser

Pelle Der er intet at gøre, hun er blevet slave af sine følelser Djævelen i kroppen!

AARHUS TEATERS STUDIO

Sæson 1970-71

LEIF PETERSEN

NU GÅR DEN PÅ DAGMAR

ET USKYLDIGT SPIL OM VENTETID

Scenografi JENS-ANKER OLSEN

Koreografi RUTH ANDERSEN

Iscenesættelse ASGER BONFILS

Ingen pause. Spilletid ca. 1½ time

Premiere den 13. november 1970

PERSONERNE

Dagmar, tredje-års elev

SOFIE LUNØE

Margot, anden-års elev

BIRTE FYNNE

Tulle, ny-optaget elev

SUSANNE LUNDBERG

Sten, anden-års elev

KLAUS WEGENER

Pelle, tidligere elev

NIS BANK-MIKKELSEN

Morten, fotograf

PER MØLLER NIELSEN

Scenemester: Kai Johansen Belysningsmester: Carl E. Andreassen

Regi: Jørn Walsøe Therkelsen Lyd: Hans Erik Knudsen

Suffli: Tove Johannesson Foto: Hammerschmidt Foto

ALTID PLADS TIL EEN TIL ?

Dramatikerens job afgrænses af en mere eller mindre erkendt GLÆDE på »fritidssamfunds-vis« – at kunne gå op i det, der er hans lyst, og BEKYMRINGEN for ikke at slå til, ikke udtrykke sig godt nok, ikke skabe det nødvendige ekko med sin forestilling, hvilket i første række vil sige ØKONOMISK ekko.

De små danske scener lanceredes som et tilbud til den ufærdige forfatter ydmyge steder, hvor der ikke var millioner men snarere fem-ører på højkant, huler hvor forargelige scenerier lod sig opføre, fjernt fra det etablerede teaterpublikums tavse foragt. Om så grunden er forargelsens død eller fem-ørerne ser det ihvertfald ud til, at forfatterne ikke rigtigt er kommet igang eller også er holdt op med at udnyt-

te alle de muligheder de små scener byder på. Det kunne igen skyldes, at forfatterne 1 ikke findes 2 ikke evner det 3 er dovne 4 går andre steder hen. Interesserer forfatteren sig for den lille scene –? Interesserer han sig for den store –? Interesserer han sig for teater i det hele taget –?

– Selv uden teaterkikkert må det være let at konstatere en fantastisk produktivitet indenfor de forskellige dramatiske genrer de seneste år. Efter den magre tid, hvor dramatikerne kun kunne hedde Soya eller Methling og et par til, begyndte radioteatret at lokke teksterne frem, som bier kilder honning ud af blomsterne. TV-teatret fandt SINE debutanter, begge medier hentede ofte rekrutterne mellem romanforfattere og lyrikere og malere med lyst til at udvide produktionen forbi det litterære eller maleriske. Mere eller mindre tilskyndet af tendenser eller personer

Det må formodes, at TV-teatret vil stå som den store magnet for nye og gamle drama-lystne afhængigt af, hvordan ledelsen vil spille sine kort, dels

overfor økonomi-spidserne, der skal tage stilling til moderniseret teknik mere filmapparat, forbedringer af klippe- og andre tekniske faciliteter, bortoperation af flaskehalse m. m. dels i selve behandlingen af de potentielle dramatikere. Uden personlig kontakt med mændene i den store bikube vil forfatterne nemt kunne fiskes tilbage til den lille levende teaterscene. Og et tredje spørgsmål kan alting lade sig gøre samt især VISES i TV –?

– Rundt om et bord sidder en halv snes mennesker og diskuterer et aktuelt samfundskritisk emne. Politikeren, arbejderen, skuespilleren og instruktøren taler sammen med et par hyrede forfattere der ikke behøver være »dramatikere« frem til indholdet i en forestilling. Det færdige resultat vises i en fabriksal. Portræt af »Debatteatret«.

Nogle unge ubeskæftigede mennesker drysser ind i et gammelt hus, der har været restaurant og danseskole. I de følgende måneder gebærder og diskuterer de sig sammen med et par teaterkyndige frem til en

10

forestilling, der udtrykker deres egen tilværelse, uden nogen forfatters mellemkomst. På een gang dokumentarisk og menneskelig subjektivt. Forestillingen bringes rundt i landet. Portræt af »Fiolteatret«.

Dramatikeren kan nemlig også undværes. Men det kan teatret ikke. Det er blevet opdaget som et redskab, hvor det før var skiftevis fin smag og underholdning. Det betyder, at en række områder pludseligt VENTER på dramatisk behandling. Derfor: stig ind i teaterbygningerne, venner Brug for eksempel »de små scener« som baser for udvikling af flere brugelige forfattere, også brugelige i »service-teatret«, der ikke alene henvender sig til et udvalgt specialpublikum, men også selv bringer varerne ud. Altid plads til een til der bruger teater!

Leif Petersen

Margot. – og pludselig lægger man mærke til, der er sol på nu, og alle de andre *har* fundet ud af det

AARHUS TEATER

SPILLER PÅ

»STORE SCENE«

Arnold Weskers skuespil »VENNERNE«

Engang i 50'erne sprang englenderen Arnold Wesker pludselig ud som dramatiker »Køkkenet«, »Livets rødder«, »Dagens ret« og andre stykker talte deres humorfyldte, menneskelige sprog til publikum i mange lande, hans navn genlød ud over Europa.

Efter en pause er Wesker vendt tilbage – med fuld styrke – med sit varme, kloge spil »Vennerne«, en spændende skildring af en gruppe mennesker der sammen har kæmpet sig frem til position og velstand og pludselig må standse op og iagttage sig selv hinanden, – livet, – iagttagelser vi alle må ta del i.

Weskers gode ven, dramatiker Henning Ipsen, har oversat spillet, som Peter Eszterhás har sat i scene i Sture Pyks scenografi. »Vennerne« spilles af Hannah Bjarnhof, Karen Wegener Svend Dam, Erno Müller Ole Wegener Edvin Tiemroth og et af vor ballets største navne, Margrethe Schanne, som her har sin første opgave indenfor skuespillet.

AARHUS TEATERS
STUDIO